

PŘEDMLUVA KE KONSTITUCÍM A PRAVIDLŮM

Církev, nádherné Spasitelovo dědictví, které nám získal za cenu své vlastní krve, byla za našich dní krutě zpustošena. Tato milovaná nevěsta Božího Syna, plačící nad hanebnou zradou svých dětí, které sama zrodila, je vydána napospas hrůze. Křesťané odpadli od víry, kteří zcela zapomněli na Boží dobrotivost, popudili svými zločiny Boží spravedlnost. A kdybychom nevěděli, že posvátný poklad víry bude netknutý uchován až do konce věků, jen stěží bychom mohli rozpoznat Kristovo náboženství v pozůstatcích toho, čím dříve bylo, takže můžeme vpravdě konstatovat, že kvůli zlovolnosti a zkaženosti dnešních křesťanů je na tom většina z nich hůř než pohané v době před tím, než Kříž rozdrtil modly.

V této žalostné situaci Církev hlasitě volá Boží služebníky, kterým svěřila nejdražší záležitosti svého Božského Snoubence, aby se svými slovy a svým příkladem znovu pokusili zažehnout víru pohasínající v srdcích mnoha jejích dětí. Ale bohužel jen málo z nich odpovídá na tuto naléhavou výzvu; mnozí svým trestuhodným chováním toto zlo dokonce prohlubují a, daleci toho, aby znovu přivedli národy na cestu spravedlnosti, musí být sami vyzýváni k tomu, aby se navrátili ke svým povinnostem.

Pohled na tyto nepořádky se dotkl srdce několika kněží, kterým je drahá sláva Boží, kteří milují Církev a kteří by v případě nutnosti chtěli i sama sebe obětovat pro spásu duší.

Došli k přesvědčení, že kdyby bylo možné vychovat horlivé, nezištné, hluboce ctnostné kněze, jedním slovem apoštolské muže, kteří by poté, co by se sami nechali prodchnout nutností napravit sama sebe, se vši silou pracovali na obrácení ostatních, byla by naděje, že se brzy podaří přivést zbloudilý lid k jeho tak dlouho zanedbávaným povinnostem. «Dávej si pozor sám na sebe i na to, čemu učíš, říká apoštol Pavel Timotejovi. Buď v tom vytrvalý. Když si tak budeš počínat, povede to ke spáse jak tebe, tak tvé posluchače» (1Tim 4,16).

Co vlastně učinil náš Pán Ježíš Kristus, když chtěl obrátit svět? Zvolil si několik apoštolů a učedníků, které vyučil ve zbožnosti, naplnil svým Duchem, a když je ve své škole vychoval, vyslal je do světa, který brzy podřídili jeho svatým zákonům.

Co tedy mají učinit muži, kteří chtějí kráčet ve stopách Ježíše Krista, svého Božského Mistra, aby pro něj znovu získali tu spoustu duší, které ze sebe setřásly jeho jho? Musí usilovně pracovat na tom, aby se stali svatými, jít odvážně stejnými cestami jako tolik jiných dělníků evangelia, kteří nám při výkonu téže služby, k níž se cítí být povoláni i oni sami, zanechali tak krásné příklady ctnosti. Musí se zcela zříct sama sebe, mít na zřeteli výhradně Boží slávu, dobro Církve, výchovu a spásu duší, neustále obnovovat ducha svého povolání, žít v setrvalém stavu odříkání a v ustavičné vůli po dokonalosti. Proto musí bez ustání pracovat na tom, aby se stali pokornými, tichými, poslušnými, aby milovali chudobu, stávali se kajícími, aby se umrtvovali, získávali odstup od světa a příbuzných, aby byli plni horlivosti a ochotni obětovat všechn svůj majetek, své talenty, odpočinek, sebe sama a celý svůj život z lásky k Ježíši Kristu a pro službu Církvi a pro posvěcování bližních. Pak se budou moci, plni důvěry v Boha, vrhnout do boje a bojovat do posledního dechu za větší slávu jeho nekonečně svatého a uctívaného Jména.

Jak rozlehlé pole k obdělání! Jak ušlechtilá a svatá věc! Celé národy vězí v hrubé nevědomosti všeho, co se týká jejich spásy; z této nevědomosti pak vzešlo oslabení víry, zkáza mravů a všechn nepořádek, který s tím souvisí. Je tedy nadmíru důležité, je

naléhavě nutné přivést nazpět do ovčince tolik zbloudilých ovcí, naučit tyto pokleslé křesťany tomu, kdo je Ježíš Kristus, vytrhnout je z otroctví d'ábla a ukázat jim cestu do nebe. Je třeba vyvinout veškeré úsilí k tomu, aby se šířilo Spasitelovo království a byla zničena říše pekla, aby se zabránilo tisícům zločinů a byly vyzdvihovány a žity všechny druhy ctností, aby se lidé nejprve stali rozumnými, pak křesťany, a nakonec jim pomoci k tomu, aby se stali svatými.

Tak obrovské plody spásy mohou vzejít z práce kněží, kterým Pán vnuknul přání shromáždit se do společenství, a účinněji tak pracovat na spáse duší a na svém vlastním posvěcení, pokud se důstojně zhostí svých povinností a ve svatosti budou následovat své povolání.

Nestačí však jen být prodchnuti velikostí služby, k níž jsou povoláni. Příklady mnoha světců a i sám rozum dostatečně dosvědčují, že k tomu, aby byl zajištěn úspěch takového svatého úmyslu a aby byl ve společenství udržen pořádek, je nezbytné ustanovit jistá životní pravidla, která spojí všechny členy vytvářející společenství v jednotném způsobu konání a ve společném duchu. Ta pak dávají společenství sílu, uchovávají horlivost a zaručují jeho trvání.

A tak se tito kněží, kteří se s horlivostí věnují všem skutkům, které jim kněžská láska může vnuknout, zejména pak hlásání svatých misií, které jsou hlavním cílem, pro něž se shromáždili, chtějí podřídit Řeholi a Konstitucím, které všichni považují za způsobilé k tomu, aby jim poskytly výhody, které si, shromáždění do společenství, předkládají pro své vlastní posvěcení a pro spásu duší k následování.

(Rukopis z r. 1825)